

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Novembre

Avui comença novembre. Amb els mesos, passa com amb les persones: unes són simpàtiques, altres no tant, i més enllà, antipàtiques. En el rànquing personal, el novembre lidera les meves simpaties. Clar que un mes que comenci amb un dia de festa, ja m'agrada des que era un xaval fugint dels maristes. Posat a buscar les raons metafísiques perquè el novembre em caigui rematadament bé, és que arriba just després de l'octubre. Això augmenta, un cent per cent, les seves bondats. Perquè octubre és el sùmmum del millor quan pitjor: ventades supines, sol crepuscular, calors menopàusiques, sequera de pluja, inclements canvis d'horari, pagament d'impostos, i per rematar-ho a lo *zombie* pengim-penjam, l'estupidesa col·lectiva importada del detritus fantàstic ianqui, allò del Halloween. Al que anava, novembre s'inaugura amb alguna que altra boira tímida que embolcalla de misteri ciutadà les castanyeres, fetilleres que són, obrint camí discret, familiar, íntim, cap el cementiri més viu que mai. Novembre em fa melangiós. Somiatruites. Com diu la pagesia del Segrià, novembre està entre l'*istiu* i l'hivern. Novembre humit, et faràs ric. A la seva manera, novembre té quelcom de prometedor com el divendres, que proclama el cap de setmana independent del treball. Novembre al desembre súper festiu. ¿Que sigui el mes que vaig néixer també el fa mes meu?